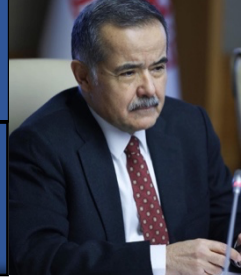

YALNIZLIĞIN ASALETİ VEYA ASALETİN YALNIZLIĞI

CENGİZ
AYDOĞDU

*Yıldızların söneceği güne yıldızlar saklayan
melül, mahzun bir neslin serencamı üzerine derbeder
bir deneme...*

*Cife-i dünya değil kerkes gibi matlûbumuz
Bir bölük ankalarız kaf-ı kanaat bekleriz"*

Fuzuli

*Nev-sâlık-i nev-tarh-ı cünûn-ı diğeriz biz
Çün terkeş-i pür-tir vatan der seferiz biz
Manâ gibi bir beytte kuncîdeyiz amma
Gezmekte ağızdan ağıza derbederiz biz"*

Şeyh Galip

*Bir ezan vakti başladı gurbet
Bir ezan vakti bitti memleket
Ve cümle esaret
İliklerine kadar mehtap vardı
Ve kuşlar samanyoluna konmuşlar
Hey Gazileri çağırırlardı
Bir garip arzuydu bu
Adımlayalım gurbeti dedik
Sayı yetmedi.
Yürüdük yürümeyle gurbet bitmedi
Bizse ganî gönüllü Hamza dayıyız
Her taş a bir vatan yazdık da geçtik.
Niyazi Akıncioğlu*

*Boynunu öyle bükme körpe fidan,
Bu toprak senin toprağın. (A.Kadir)
İnsan yenildiği zaman tükenmez, pes ettiği zaman
tükenir. (Henry D. Thoreau)*

GENÇLİĞİNİ 12 Eylül öncesinin hazin günlerinde yaşamakla malul bir nesil... Yaşadıkları zamanın gönüllü sür- günleri... Melül mahzun zaman mahkumları... Bütün saçmalığı ve melâliyle vatan kurtarmaya soyunmuş aslanlar... Henüz yazılmamış yepyeni destanların kahramanları... Tıpkı şairin dediği gibi:

*Yaraşır kim seni ser-defter-i hûban yazalar
Nâme-i hüsnün için bir yeni unvan yazalar (Necati)*

Hakikatte onların her biri, bir hayâlin şehidi ve kendi kara sevdalarının müebbet mahkûmlarından başka neydi ki? Ömrünün bir yarısını "tek ayak" üzerinde durmaya çalışarak geçiren ve becerdiğini zannettiği sırada bastığı ze- minin ayağının altından çekilişine şahit olan "talihsiz" bir nesil. Talihsiz, zira, önüne çıkan bütün zeminlerin sıhhati konusunda

şüpheye düşmüş. Ve bu şüphenin gölge- sinde hem birbirini hem milletini kaybetmiş bir nesil. Gelecekle çok uğraşmaktan şimdiki zaman duygusunu yitiren bu insanlar için gerçekle hayâl arasındaki muhayyel sınır çoktan aşılmıştı. Çünkü yaşadıkları gerçekler hiç kimsenin hayâl edemeyeceği boyutlarda "reel"di.

Ne var ki, realite ile başları hiç hoş olmadı. Mensup oldukları siyasi ve fikri guruplar gerçek dışı hayatlar sürerken, onlar, çağdaşlarına büsbütün ters düşmemek için şartların müsaade ettiği ehven-i şerlerle vakit geçirerek zamane gerçeğinin hep bir yanını yaşadılar. Zamana meydan okuma asaletini sahiplendiler. Ve bu yüzden kendi takımları içerisinde bile yalnız bırakıldılar. Öylesine yalnız ki, hâlâ Türkiye'nin en "tenha" zeminlerinde kendi tenhalıklarını içlerinde gizleyerek (ve büyüterek) yaşıyorlar. Onlar, milletin mukadderatı konusunda basiretle nasiplendirilmiş bahtiyar muzdariplerdi. Ve onlar, son yüzyılda ortaya konulan gelecek tasavvurları içinde ülkemizin ete kemiğe büründürebildiği tek gerçek ümit olma şansızlığının mağdurları idiler.

Bu mağdurlara en çok ihtiyaç duydukları şeyi, realite duygusunu 12 Eylül adeta bahşetti. Ne var ki onlar 12 Eylül'le geldiği iddia edilen aydınlıkta görünen şeylerin bir de görünmeyen boyutu olabileceğini düşünebilecek kadar mazi şuuru ile teçhiz edilmişlerdi. Tarihe karşı bir vefa borcu olarak yine statükoya "nankörlüğü" seçtiler ve gösterilen yerlere değil kendi istedikleri yerlere doğru yürüdüler. Ve milli vicdanın çizdiği hudutlar dâhilinde bir mahalli kendileri için duruş yeri olarak seçtiler. Şimdi bir- birlerinin "inzivasında" yaşıyorlar ve yalnızlıklarının asaleti ile gölgeleniyorlar.

İşte bu yazı 12 Eylül öncesi solda ve sağda "vuruşan" siyasi guruplara dağılsalar da Türkiye gerçeğinin içinde yaşayan ve aynı felaketlere maruz kaldıklarının "farkında" olan felaketzede akrabalara dairdir. Geçmiş bir felaketin çocukları... Veya bütün yaraları mazileri olan mecruhlar hakkında...